

Paul in Ederveen

Waar hij ontdekt dat u nergens
heen gaat en hijzelf ook niet

Paul in Ederveen

Waar hij ontdekt dat u nergens
heen gaat en zichzelf ook niet

Paul Dunki Jacobs

Met houtsneden van Bert Hoekstra

Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

Paul in Ederveen, waar hij ontdekt dat u nergens heen gaat en hijzelf ook niet.

Voor het eerst verschenen in 2018

www.pauldunkijacobs.webs.com

Schrijver: Paul Dunki Jacobs
Coverontwerp: Paul Dunki Jacobs
ISBN: 9789402182385
© Paul Dunki Jacobs

Eerder verschenen titels van de schrijver

Appelflappen en Alcoholvrij Bier
(fictieve fictie, maar dan echt 2013)

Het grote avontuur van Maudje en Bubbels. De sneeuwpop
(kinderboek 2013)

Boek 17
(nonsens fictie 2015)

En het antwoord is nee
(frictie 2015)

Maudje en Bubbels vliegen naar de maan
(kinderboek 2016)

Het ongeloveloze avontuur van het miniminipuntje
(universele fictie die zomaar waar kan zijn 2016)

*Ik heb altijd gedacht dat auralezen iets was voor gezellige huisvrouwen
die iets verder wilden dan een breipatroontje*
(fixie met autobiografische non-fixie-elementen 2016)

Harre Dunn-Key, Politie Amsterdam
(mijn eerste echte roman, een rustige 'triller', met een tweede
verhaallijn, voor de prijs van één ! 2017)

Een mooi boekje over de dood
(bang voor de dood?, lees dan dit boekje 2017)

Een bloem heet soms cycloam
(Dichtbundel 2017)

Elektromagnetisme Trouwens
(Dichtbundel 2017)

Ik ben de naam van deze bundel vergeten
(Dichtbundel 2017)

Voorwoord

Het is altijd lastig om iemand te vinden die een voorwoordje voor je wilt doen. Meestal doe ik ze daarom zelf. Zo ook voor dit boekje.

Dit boekje is geschreven (ruim geplagiateerd uit eigen en andermans werk) voor de expositie Enkele reis Nergens? van het Platform Beroepskunstenaars Wageningen. Deze show vindt plaats in oktober en november 2018, op 3 locaties in Wageningen.

Wat kan ik over de expositie zeggen? Nog niet veel, want hij begint pas over een dikke maand (het is op het moment van schrijven september, 2018).

Het thema is reizen, en als kunstenaars zijnde mogen we eroplosinterpreteren. Mijn reis gaat naar de dood en terug (in het boekje, wel te verstaan). In het echt ook, maar daarover leest u in het boekje, tenzij hierover niets vermeld wordt. De kans hierop is echter klein. Volgt u mij nog?

Wat kan ik zeggen over het Platform Beroepskunstenaars Wageningen? Eh, even denken ... ik ben lid en behoor derhalve tot de heppie fiejoe die aan deze expositie mogen deelnemen. Prima club hoor, de onze, maar veel heftigs valt er niet te melden. Ook niet over mijzelf, vandaar dat ik veroordeeld ben tot het schrijven van mijn eigen voorwoord. Vind ik dit erg? Nee, hoor! Ik heb geen hekel aan schrijven.

De bijdrage van de kunstenaar moet in een reiskoffertje passen (afmeting handbagage vliegtuig) en al deze bagage-uitingen 'reizen' dan heel vrolijk langs verschillende openbare locaties in

Wageningen. Dit vonden wij slim bedacht, omdat we nu geen expositieruimte hoeven te huren. Het slepen der koffers gaat per tourbeurt, dus moe worden we er ook niet van. Voor we het weten is het weer bijna Sinterklaas en gaan de koffers terug naar huis. Leeg, omdat we alle kunst verkocht hebben. Dit is trouwens altijd het geval bij onze exposities. Ja, wat kunnen wij er aan doen dat we zo vreselijk goed zijn? (grinnik)

Op dit moment heb ik nog geen titel voor het boekje. Ik zit te spelen met 'De kr8 van de m8 is verd8' of 'De rijst rijst tijdens de reis de pan uit', of 'De dood is als brood, als het te lang blijft liggen gaat het schimmelen.'

U ziet het, opwinding alom.

Ik hoop van ganser harte dat u van het boekje zult genieten. (waarin ik u overigens tutoyeer).

Paul Dunki Jacobs

Ederveen (want daar woon ik), september 2018.

Hoofdstuk 1 ... en meer komen er niet.

Sinds eind april 2016 woon ik in Ederveen. Een piepklein plaatsje in Gelderland, ingeklemd tussen de plaatsen Ede en Veenendaal, met een vrije uitloop richting het dorp Lunteren en de Veluwe.

‘Ga jij in Ederveen wonen?’ riepen mijn vrienden verbaasd. Zij kennen mij immers van vijftien jaar antikraakpanden delen met studenten. ‘Ga jij weg uit de levendige en bruisende studentenstad Wageningen? Weg uit W city? (dabbeljoecity), naar dat Bible-Belt-gehucht tussen de maïsvelden?’

‘Ja’, zei ik. ‘Ik geloof dat het een goede zet is. Ik ben 63 jaar en toe aan rust, reinheid en regelmaat. Ik heb nu vaak genoeg studenten meegemaakt, die ’s nachts onder mijn raam in hun mobiele telefoon staan te snotteren omdat de verkering uit is. Of de pleepot uit het toilet rukken ‘omdat het even moest’, of het halve pand verbouwen omdat ze niet goed tegen de drank kunnen. En dan heb ik het nog niet eens over André Hazes, om half zes in de ochtend, met de volumeknop op 94, om de nacht passend af te sluiten.’

Begrijp me goed, ik was geen haar beter toen ik student was, maar op een gegeven ogenblik is het mooi geweest. Toen ik hoorde dat ons pand gesloopt zou worden, na vele jaren woongenot - het waren ook heerlijke tijden met die studenten, begrijp me goed - besloot ik om het antikraakwezen vaarwel te zeggen en voor ‘sullig’ te gaan.’

Het werd tot mijn grote verbazing, opwinding en dankbaarheid een schitterende seniorenwoning in het rustige, schone en keurige Ederveen. Al mijn vrienden zijn inmiddels langs geweest en zelfs de meest kritische kon niet anders - zij het met enige jaloezie - dan zijn felicitaties uitspreken over mijn nieuwe habitat. ‘Goh, man, wat een ruimte en wat een gave tuin ... en die bovenverdieping. Jemig, is dit hele huis voor jou? Wat netjes allemaal! Het enige dat niet goed is aan deze woning is dat-ie niet van mij is.’

En dan begint het afkraken. (voel je de woordspeling?)

‘Ja, maar dan wordt je zeker met de nek aangekeken, omdat je niet bij een van die strenge kerken hoort.’

‘Nee’, zeg ik dan, ‘ik wordt volkomen met rust gelaten en zelfs met grote

vriendelijkheid behandeld. Deze mensen gaan blijkbaar niet voor niets naar de kerk.'

'Ja, maar er is hier vast geen moer te doen in dit dooie dorp.'

'Nou', zeg ik dan, 'dat valt reuze mee. Er is een stevig verenigingsleven en ik ga vast een schaak- of kaartclubje vinden om regenachtige dinsdagavonden door te brengen.'

'Maar', zeggen mijn vrienden, 'dan moet je zeker helemaal naar het verre Veenendaal voor je boodschappen.'

Met licht ingehouden opwinding zeg ik, 'nee, want er is een dijk van een supermarkt, een grote groentezaak, een echte slagerij, een warme bakker en een biologische winkel.'

'Ja, ja', proberen ze opnieuw, 'maar een echte kerel heeft af en toe ook wat schroeven en gereedschap nodig ... hiervoor zul je dan wel naar Ede moeten.'

'Nee, nee, driewerf nee', zeg ik met onverholen trots en enig leedvermaak, 'er is hier een ijzerwazaak die elke Gamma bleek doet wegtrekken. Komt door die boeren hier, die willen kwaliteit.'

Tijdens ons tweede bakje koffie komt dan onherroepelijk de vraag wanneer er een van de huisjes naast mij vrijkomt.

Ik ben een mazzelkont, omdat ik van alles van de vorige bewoonster voor een habbekrats kon overnemen. Ik noem: alle vloerbedekkingen (in zo'n goede staat dat ik zelfs na lang speuren geen vlekje kon vinden), gordijnen en rolgordijnen, een elektrische zonnewering met afstandsbediening, een vrieskast, een koelkast, een wasmachine, een afzuigkap, een stofzuiger, thermostaatkranen en een heel mooie douchecabine, een bla bla bla. Afijn, de lijst is langer, maar je krijgt een goed idee van de rijkdommen die mij ten deel vielen. Ik doe wat woninginrichting betreft weer helemaal mee.

Achterin de tuin stond een piepklein schuurtje. Je moest zelfs bukken om naar binnen te kunnen. In de 'diagonaal' kon je net een fiets kwijt, maar plek voor mijn motorfiets was er niet. Bovendien was het dak lek en tierde het onkruid binnen net zo welig als buiten. Het hout aan de onderkant was rot en de deur hing scheef. Na inspectie bleek het

schuurtje van de buren er net zo voor te staan – in slechtere staat zelfs, want daar was zelfs van de verf niets over. Bij mij kon je tenminste nog zien dat het schuurtje ooit groen geweest moest zijn.

Hun schuurtje en die van mij vormden één geheel. Hmmm, dat zou lastig slopen worden. Na kennismaking met deze buren, de gezusters Van Voorthuizen, twee krasse dames van halverwege de zeventig en begin tachtig, kwam bij ons eerste gesprekje al meteen het schuurtje ter sprake. Al vrij snel werd mij duidelijk dat zij er eigenlijk vanaf wilden en gewoon een stukje tuin er voor in de plaats. Na het derde kopje koffie en het tweede gebakje kwam het hoge woord eruit. Of ik ervoor kon zorgen - want zij waren daar immers te oud voor - dat hun schuurtje gesloopt werd?

Natuurlijk!

Zelf wilde ik op de plek van mijn schuurtje een iets groter bouwwerkje terugplaatsen, *met* een doorlopende overkapping, zodat ik beschut en overdekt van mijn kopje koffie en mijn krantje kon genieten.

Eerst heb ik op de website van de woonstichting netjes het formulier '*mutaties in en rond de woning*' ingevuld en gemeld wat we van plan waren; twee schuurtjes slopen, nieuwe schuttingen plaatsen en één schuurtje terug bouwen. Men zou binnen tien dagen reageren. Dit stond er duidelijk bij vermeld. Na twintig dagen had ik nog niets gehoord en ben toen uitgegaan van; *geen bericht is goed bericht*.

Meteen heb ik twee goede vrienden opgetrommeld – niet met een trommel, maar per telefoon ... dit om te voorkomen dat men gaat denken dat Ederveen nog een oerwoudcultuur kent – en zijn we aan de slag gegaan. Binnen een dag waren de schuurtjes gesloopt en ter vuilstort gebracht. Het plaatsen van de nieuwe schuttingdelen en het aanleggen van het tuintje bij de buren gebeurde op dag twee. In de hele buurt gingen de vlaggen uit. Eindelijk was men van die 'lelijke bouwvallen' verlost, blijkbaar al jarenlang een balk in het oog van de buurtbewoners (al die buurtbewoners samen bleken maar één oog te hebben).

Een dag later ben ik gestart met de bouw van mijn schuurtje. En je raadt het al, op de tweede dag van de bouw, ging de telefoon. 'Met de meneer van de mutaties in en rond de woning van de woningstichting'.

'Goedemorgen meneer van de mutaties in en rond de woning van de